

[Brorsen.]

efter alt, hvad der er passeret, at Regeringspartierne kom med en Udtalelse om, at de havde set grundigt forkert i sin Tid, da de søgte at vejlede — men det var jo en fuldkommen Vildledning — det danske Folk.

At Neutralitetsværn, som vi fik forud for Verdenskrigen, i meget betydelig Grad bidrog til at holde os uden for Krigen, derom er der ingen Tvivl. Nu skal jeg naturligvis ikke her komme ind paa en Dokumentation gennem mange Udtalelser, Citater o. s. v., for det kan man finde i Rigsdagstidende fra de tidligere Debatter, der har fundet Sted om denne Sag, men jeg vil nævne en meget karakteristisk Udtalelse, som faldt fra en af de tyske Udenrigsministre under Verdenskrigen, Udenrigsminister Zimmermann, der ved en bestemt Lejlighed, hvor der var Tale om at gøre Indrømmelser over for de neutrale Lande, udtalte, at man havde jo egentlig ikke stor Lyst til fra tysk Side at gøre saadanne Indrømmelser, men Tyskland havde ganske vist mere end Fjender nok! Det er jo senere kommet frem, at Tyskland aldeles ikke ønskede at faa flere Fronter, end man allerede i Forvejen havde, og det var naturligvis det, sammen med meget andet, der bidrog til, at en saa nøgtern Personlighed som Hanssen-Nørremølle indtog det Standpunkt over for Forsvarssagen, som han havde Lejlighed til at dokumentere her, da han havde Sæde i Rigsdagen i 1924—26. Men det gjorde naturligvis heller ikke noget Indtryk paa de Herrere, der nu sidder paa Regeringsbænken.

Det er klart, at ogsaa efter Dannelsen af Folkenes Forbund maatte det efter dette Forbunds Love være givet, at det enkelte Land i første Omgang selv maatte sætte sig til Modværge i Tilfælde af Angreb. Jeg skal blot citere et Par Linier, som fremkom, da man i det engelske Parlament behandlede hele Forbundstraktaten, hvor man bl. a. fra den engelske Regering udtalte, at for at modstaa det første Stød ved et pludseligt Angreb maatte Staterne falde tilbage paa deres egen Modstandskraft og deres Naboers Hjælp. Ogsaa det maatte dog gøre noget Indtryk, skulde man tro, naar vi her for vort Lands Vedkommende rejste det Spørgsmaal, hvilken Modværge eller hvilket Neu-

tralitetsværn vi her skulde stille op. Det, at man først skal hjælpe sig selv, synes jeg er saa indlysende, at man ikke behøver at være nogen større Statsmand for at kunne forstaa det, men ikke desto mindre har vi altsaa hørt disse mærkværdige Afrustningsteorier fra de nuværende Regeringspartiers Side i Aarenes Løb, og hvis man havde fulgt de Herrere med Hensyn til det Forslag de stillede i 1924—25, hvorefter man altsaa aarlig kun skulde indkalde 800 Mand, der jo ikke engang skulde være rigtige Soldater, hvor havde vi saa været henne?

Der er en Ting her, jeg gerne vil gøre opmærksom paa. Man kom jo efterhaanden ind i den Teori, at ganske vist havde vi — det kunde de dog ikke fragaa — visse Pligter, men det var i Forhold til de Styrker, vi raadede over, og hvis Størrelse vi selv bestemte, og ergo kunde vi nedsætte disse til det mindst mulige, til det fuldkomne betydningsløse. Det var blot i Forhold til de Styrker, vi raadede over, vi havde nogen Pligt efter Forbundstraktaten! En saadan hjemmestrikket Teori rejste man Landet rundt med og fik en hel Del Vælgere til at tro paa at man havde Ret i! Nu vil jeg antage, at de Herrere, naar de tænker tilbage og graver i disse Forhandlinger, i Virkeligheden fortryder, at de har fremsat saadanne Teorier for ikke saa forfærdeligt mange Aar tilbage. Hvis man havde gennemført en saadan Ordning, og der virkelig var sket Landet en Ulykke, og vi saa havde klaget til Folkeforbundet, saa kan man da være evig forvisset om, at det første Spørgsmaal vilde lyde, hvad vi selv havde foretaget os, og der vilde derefter blive fældet en knusende Døm over en Stat, der havde handlet saaledes, som man altsaa fra de nuværende Regeringspartiers Side i 1924—25 vilde have os til at handle.

Med Hensyn til hele det Standpunkt, man havde paa det Tidspunkt, kunde man i øvrigt naturligvis spørge om, hvorvidt det havde Forbilleder, hvorvidt der var andre smaa Stater, der optraadte paa lignende Vis, som man vilde have vi skulde optræde her til Lands; og der var der ikke andet, man kunde pege hen paa, end at der var et lille Land ovre i Mellemamerika, der hedder Panama, som havde lignende Anskuelse. Nærmere beset var Forholdet med Hensyn til denne lille Stat, der var